

திருக்குறளில் தலைவியின் உளவியல்

ஈ. யுவராணி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, பி.கே.ஆர்.மகளிர் கலைக்கல்லூரி, கோபிசெட்டிபாளையம்-638476, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Psychology of Heroine in Thirukkural

E. Uvarani a, *

^a Department of Tamil, P.K.R Arts College for Women, Gobichettipalayam-638476, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

uvaranie@gmail.com

Received: 12-03-2021
Revised: 17-08-2021
Accepted: 05-09-2021
Published: 30-10-2021

ABSTRACT

Heroine must be femininely beautiful, humble, patient and self-sacrificing. Love life before the sex life was a period of understanding. Countless events took place when two souls unite. Even after sexual life, the intimacy of love towards the hero did not decrease. Love life is the period before marriage and during this period, the groom and the bride try to unite in love. The aim of this article is to find psychologically what kind of mental feeling Thiruvalluvar's heroine underwent during the period of love life.

Keywords: Thiruvalluvar, Love, Heroine, Marriage

முன்னுரை

தலைவி என்பவள் பெண்மைக்கேற்ப அழகு, அடக்கம், பொறுமை, தியாகம் உடையவளாக இருக்க வேண்டும். திருவள்ளுவர் காட்டும் தலைவி களவு காலத்தில் என்னென்ன மன உணவுகளைப் பெறுகிறாள் என்பதைத் திருக்குறள் காமத்துப்பாலில் உளவியல் அடிப்படையில் காண்பது இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

களவுக்காலம்

களவுக்காலம் என்பது திருமணத்திற்கு முந்தைய காலமாகும் இக்காலத்தில் தலைவனும் தலைவியும் மனத்தால் ஒன்றுபட்டு காதல்கொண்டு இவ்வாழ்கையில் ஈடுபடுவதற்கான முயற்சி செய்யும் காலமாகும். “திருமணத்திற்கு முன்பு தகுதிவாய்ந்த ஆண்மகனும் பெண்மகனும் முதன்முதலில் தம்முள் மனம் செய்யும் எண்ணத்துடன் பார்த்துக் கொள்வது தமிழர் களவு என்பர்” (Ilampuranar, 2005).

களவு காலத்தில் ஏற்படும் அந்த காதல் பயிரை வளர்க்கும், பெண்டியர் தங்கள் இயல்பான பருவத்தில் எழுகின்ற இன்ப நுகர்ச்சிக்குரிய எண்ணங்களை எத்தனை இடர்பாடு நேர்ந்த காலத்தில் காரணத்தினாலும் வெளிப்படுத்தாமல் மறைப்பர் பால்வரை தெய்வத்தின் ஆணைவழி தலைவனும் தலைவியும் சந்திப்பர்.

“ஒன்றே வேறுஎன்றிரு பால்வயின்

ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்

ஓத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப

மிக்கோன் ஆயினும் கடியவரை யின்றோ”

என்பது தொல்காப்பியம். களவுக் காலத்தில் தலைவருக்கும் தலைவிக்கும் ஓத்த அன்பு தேவை அதுவே சிறப்பானது (Ilampuranar, 2005).

களவு காலத்தில் தலைவியின் பண்பு

களவு காலத்தில் தலைவி எத்தகைய பண்பு உடையவளாக இருக்கிறாள் என்பதைக் காணும் போது பெண்களுக்குரிய இயல்பான நாணம் மடம் போன்ற குணங்கள் நிறைந்தவளாக காணப்படுகிறார்கள்.

“அச்சமும் நாணமும் மடனும் முந்துறதல்

நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப”

எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது (Ilampuranar, 2005). மேலும்,

“செறிவும் நிறையிம் செம்மையும் செப்பும்

அறிவும் அருமயும் பெண் பாலன்”

எனவும் கூறுகிறது (Ilampuranar, 2005). பெண்கள் மிகுதியான அச்ச உணர்வை பெற்றிருக்கிறார்கள். இதையே சீவகசிந்தாமணி,

“பெண்மை நாண் வனப்புச்

சாயல் பெரு மடமாமது

பேசின் ஒண்மையின் ஒருங்கு

கூடிவுருவு கண்டறிய நங்கை”

என எடுத்துரைக்கின்றது (Ilampuranar, 2005). மேலும் பெண்கள் நியாயம், அடக்கம், நிறை, குணம், திண்மை, தியாகம் போன்ற குணங்களை உடையவர்கள் என்று கூறுகின்றனர்.

“நியாயம் அடக்கம் நிறை

குணம் திண்மை தியாகம்

திரள்வடிவு பெண்”

என்று எடுத்துரைக்கின்றனர் (Ilampuranar, 2005). களவுக் காலத்தில் தாயோ செவிலியோ தலைவின் காதலைத் தன் வாயால் எடுத்துரைக்கும் வழக்கம் சங்க காலத்தில் நிகழவில்லை.

களவுக் காலத்தில் தலைவின் மன உணர்வுகள்

களவுக் காலத்தில் காதல் உணர்வுகள்; மேலொங்கி நிற்கும் அப்போது தலைவின் மனநிலை பலவகையில் அமைந்து காணப்படும் எனலாம். களவொழுக்க உணர்வுகள்; பற்றி தொல்காப்பியர் கருத்து.

“வேட்கை ஒருதலை உள்ளுதல்

மெலிதல் ஆக்கம் செப்பல்

நாணு வரை இறத்தல் நோக்குவ

எல்லாம் அவையே போறல்

மறத்தல் மயக்கம் சாக்காடு என்று அச்

சிறப்புடைய மரபின் அவை என மொழிப”

குறையாத விருப்பம் இடையாது நினைத்தல் இளைத்தல் ஆவதற்குரிய கூறல் தம் நாண எல்லையை கடத்தல் காண்பன அனைத்தும் தம்மை போன்று இருப்பதாக தோன்றுதல்; தம் செயல்களை மறத்தல் தெளிவின்மை காதல் நினைவு இவையே களவுக் காலத்தில் தலைவிக்கு ஏற்படும் மன உணர்வுகள்; எனக்கூறப்படுகின்றன (Subramanian, 2010). இவ்வாறான உணர்வுகள் வள்ளுவர் காட்டும் தலைவிக்கும் உண்டு என்று காமத்துப்பால் புலப்படுத்துகிறது.

நான் என் காதலனை சந்தித்தது ஒரு நாள் தான் அந்த நாளும் கழிந்துவிட்டது. சந்திரனைப் பாம்பு ஒரு நாள் பிடிப்பதால் அதற்கு எவ்வளவு இழி நிலை ஏற்படுத்துகிறது. அது போல என்னுடைய பலியும் நிலைத்துவிட்டது. ஒருவர் ஒரு தவறு செய்துவிட்டால் அத்தவற்றினை அவர் உள்ளவரை சுட்டிக் காட்டுவர். இதுவே மனித இயல்பு. அது போலவே இங்கும் வள்ளுவர் காட்டும் தலைவியின் மனநிலை அமைகிறது எனலாம்.

“கண்டது மன்னும் ஒருநாள் அவர்மன்னும்

திங்களைப் பாம்பு கொண்டற்று”

காதலரின் ஒரு நாள் சந்திப்பு இவ்வளவு பலி கொடுத்துவிட்டது. ஏன் அவர் ஊர் பெயர் தெரியாது எங்கிருந்தோ வந்தவர் எங்கோ போய் விட்டார். அதனால் இப்பொழுது ஊரார் இவ்வாறு பேசுகிறார்கள் (Manickavasagam, 1998). சந்திரகிரணம் என்றைக்கோ வருகிறது சந்திரனது ஒளியை மறைத்து பின்னர் விலகிவிடுகிறது. ஆனால் மக்களுக்கு எல்லாம் சந்திரனது ஒளி ஒரு நாள் இல்லை என்பது தெரிகிறது. அது எப்படி எல்லோருக்கும் தெரிகிறதோ அதை போல் என்னுடைய தலைவனை ஒரு நாள் சந்திப்பும் தெரிகிறது என்று தலைவி புலம்புகிறாள்.

மேலும் மற்றொரு தலைவியின் உள்பாங்கு நான் பிரியமாட்டேன் நீ அஞ்சாது இருப்பாயாக என்று காதலர் சொன்னார். ஆனால் இன்று அவர் என்னை பிரிந்திருப்பதால் பலரும் கண்டு எள்ளி நகைகின்றனர். நான் எதற்காக வெட்கபட வேண்டும் என மனவிரக்தியுடன் தலைவி கூறுகிறாள்.

“அலர்நாண ஒல்வதோ அஞ்சல் ஓம்புன்றார்

தலர்நாண நீத்தக் கடை”

நான் உன்னை கை விடமாட்டேன் என்று காதலர் என்னிடம் சொன்னார் நம்பினேன் ஆனால் இன்றோ என்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்று விட்டார் (Manickavasagam, 1998). வந்து சேர்வதற்கு ஒரு முயற்சியும் செய்யவில்லை. இந்நிலையில் பார்த்த ஊரார் நகைக்கிறார்கள் அதற்காக ஊரை நொந்து கொள்வதில் என்ன பயன் அவர் வந்து மீண்டும் என்னைச் சேர்ந்துவிட்டால் ஊரார் கூறிய நகைச்சுவை மறைந்துவிடும். அவருக்கு அஞ்சியோ நனியோ காதல் விடுபடுவதில்லை. ஆனால் விரைவில் வந்து என்னைக் காண வேண்டும் என்று குறிப்பால் உணர்த்தும் மனநிலையில் தலைவி காணப்படுகிறாள்.

காதல் நிலையில் தலைவியின் உளவியல்

காதல் என்பது இயற்கையாக நடக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சியாகும் இந்நிகழ்ச்சியில் ஆணும் பெண்ணும் பங்கு கொள்வர் காதலைப் போற்றாத இலக்கியமே இல்லை, காதல் உணர்வு இல்லாத உயிர் பிறப்பிலே இல்லை எனக் கூறலாம் ஏனெனில் கடவுள் மீது மனிதன் கொள்ளும் பக்தி நெறியும் ஒரு வகைக் காதல் தான். காதலைக் குறுந்தொகைப் பாடல் வழி; வெளிப்படுத்தும் பண்பைக் காண்போம்.

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக்

கேளிர் யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல் நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”

இப்பாடல் மூலம் காதலின் ஆழம் அறிய முடிகிறது மேலும் தோழி கேட்கிறாள் (Ilampuranar, 2005). ஊர் பெயர் தெரியாத ஒருவனுடன் நட்பு கொண்டாயே நட்பு எத்தகையது என்று வினவ அதற்குத் தலைவி

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும்

உயர்ந்தன்று நீரினும் ஆரளவின்றே சாரல்

கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”

என்று ஒரே மூச்சில் தலைவி பதில் கூறுகிறாள் நிலத்தை விட உயரமானது கடலைவிட ஆழமானது என்று குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள் குறிஞ்சிப் பூவின் தேன் காதல் சிறப்பினைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது எனலாம். என்னுடைய காதலன் என் கண்ணை விட்டு வெளியே செல்ல மாட்டார் மேலும் நான் கண்ணை முடி இமைப்பதால் அவர் துன்பப்பட மாட்டார் எனெனில் அவர்களின் இயல்பை நன்கு அறிந்தவர் (Ilampuranar, 2005).

“கண்ணுள்ளின் போகார் இமைப்பின் பருவரார்

நுண்ணியர் எம்காத லவர்”

காதலனின் பெருமையைக் கூறுகிறாள் தலைவி (Manickavasagam, 1998). மேலும் பெண்களுக்கு அழகுக்கு அழகு ஊட்டுவது அவர்களின் கண்களில் வைத்துக் கொள்வது ஆகும்.

“கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்

எழுதேம் கரப்பாக்கு அறிந்து”

காதலியானவள் எப்பொழுதும் காதலன் உருவத்தைப் பார்த்து கொண்டே இருக்க விரும்புகிறாள் அதனால் மை தீட்டிக் கொள்ளும் நேரம் கூட காதலனின் உருவம் மறையுமே என்று எண்ணி மை தீட்டாமல் இருக்கிறாள். நான் சூடான உணவை சாப்பிட்டால் அந்த உணவு உடலுக்குள் சென்று சூடாக காணப்படும் இது இயல்பே காதல் மிகுதியான தலைவி சூடான உணவை உண்ண மறுக்கிறாள் ஏனெனில் சூடான உணவை உண்டால் தனது உள்ளத்தில் இருக்கும் காதலுக்கு சூடும் என எண்ணுகிறாள் காதலர் நெஞ்சில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் உண்ண அவளது மனம் இடம் தரவில்லை (Manickavasagam, 1998).

“நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல்

அஞ்சதும் வேபாக் அறிந்து”

மேலும் வெறும் வாயை மெல்லும் ஊருக்கு அவல் கிடைத்தால் என்னவாகும் அதுபோல ஊரார் காதலால் இணைந்து அவர்களைப் பார்த்து பேசுகிறார்கள் இது ஒரு வகையான அலர் ஆகும் இந்த அலரால் காதல் மேலும் வளர்ச்சியடையும் காதலி தனது காதலன் கண்ணில் இருப்பதால் கண் மூடாமல் இருக்கிறாள் இதை அறியாமல் இவளை தூற்றுகின்றனர் காதலனை இரக்கமற்றவன் என்று கூறுகின்றனர். இதனைக்கேட்ட காதலி நகையாடுகிறாள் (Manickavasagam, 1998).

“இமைப்பின் கரப்பாக்கு அறிவேல் அனைத்திற்கே

ஏதிலர் என்னும் இவ்வூர்”

என் கண்முன்னேயே காதலன் இருக்கிறாள் என்பது எனக்குத் தெரியும் ஆனால் இவ்வூரார் என் காதலர் எங்கேயோ என்னை விட்டு போய்விட்டார் ஏமாற்றிவிட்டார் என்று அவரை தூற்றுகின்றார்

இந்நிகழ்வு எனக்கு நகைப்பாக இருக்கிறது என்று கூறுகிறாள் இச்செயலால் காதலியின் மன உறுதி தெளிவாக வெளிப்படுகிறது எனலாம் (Manickavasagam, 1998).

கற்புக்காலம்

கற்புக்காலம் என்பது திருமணத்திற்குப் பிந்தைய நிலையாகும் களவொழுக்கத்தில் நின்ற தலைவனும் தலைவியும் பின்னர் மணம் புரிந்து கொண்டு இல்லற வாழ்வை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர் இக்காலத்தில் பிரிவு துயர் தலைவிக்கு ஏற்படும் கற்பு என்பது சிறந்த ஒழுக்கமாகும்.

கற்புக் காலத்தில் தலைவியானவள் இல்லறத்தை பேணிக்காப்பவர்கள். கலங்காமல் இருக்க வேண்டும் ஏனெனில் பொருள் தேடினால் தான் இல் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சுகத்தை முழுமையாக அடைய முடியும்.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றினவே
தேருங்காலை திணைக்குரிய பொருளே”

என்பது தொல்காப்பியம் (Subramanian, 2010). இப்பிரிவு அன்பில் மிகுதியால் தான் நடைபெறும் கற்புக் காலத்தில் தலைவியான சில பண்புகளை தெரிந்து நடத்தல் அவசியம் என்பர்.

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மை உண்டாகப் பெறின்”

பெண்களின் சிறந்த பண்புகளில் கற்பே தலையானது இதுவே. கற்பு என்பது சிறந்த ஒழுக்கம் என்று பொருள் படும் (Manickavasagam, 1998).

“செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை”

தன் நிலைமையை கூறுகிறாள் (Manickavasagam, 1998). அவன் பிரிந்தவுடன் அவளை உயிர் நீங்கிவிடும் என்று கூறுகிறாள். அவன் உயிர் என்றும் தன்னை உடல் என்றும் கூறுவதால் உயிர் பிரிந்து சென்றால் உடல் அழிந்து விடும். எனவே நீ பிரிந்து சென்றால் நான் உயிரோடு வாழ மாட்டேன் எனவும் என்னைப் பிரிய வேண்டாம் என்று தலைவி கூறுகிறாள். இதனை தொல்காப்பியத்தில்,

“இன்பத்தை வெறுத்தல் துன்பத்து புலம்பல்
எதிர்பெய்து பரிதல் ஏதம் ஆய்தல்
பசியிட நின்றல் பசலை பாய்தல்
உண்டிற் குறைதல் உடம்பு நனி சுருங்கல்
கண் துயில் மறுத்தல் கனவோடு மயங்கல்
பொய்யாக் கோடல் மெய்யே என்றல்
ஐயஞ் செய்தல் அவன் தமர் உவத்தல்
ஆறனளித்துரைத்தல் ஆங்கு நெஞ்சயிதல்
எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்
ஒப்புவழி யுவத்தல் உறுபெயர் கேட்டல்
நலத்தக நாடிற் கலக்கமு மேதுவே”
எனக் கூறுகிறது (Subramanian, 2010).

இம்மாதிரியான தலைவியின் உளவியல் கற்புக் காலத்தில் இடம்பெறுகிறது. மனதுக்குப் பிடித்தமான மணாளன் இல்லையென்றால் தலைவியின் வாழ்க்கை துன்பம் நிறைந்ததாக அப்படியே மனதுக்கு பிடித்தவர் அமைந்து பின்னர் பிரிய நேரிட்டால் அதை விட துன்பம் நேரிடும்.

“இன்னாது இன்னில்ஊர் வாழ்தல் அதனினும்

இன்னாது இனியார்ப் பிரிவு”

நல்லவர்கள் இல்லாத ஊரில் வாழ்வது மிகவும் துன்பமாகும் நல்லவரை விட்டு பிரிவது அதனினும் துன்பமானது என்று கூறப்பட்டது. சாதரணமாக நாம் நெருப்பை தொட்டால் சுட்டுவிடும் இது இயல்பே ஆனால் காதல் நோயானது எட்ட இருந்தாலும் சுடும் தன்மை கொண்டது (Manickavasagam, 1998). ஆகையால் தீயை விட காம நோய் கொடியது என்பதை குறளில்,

“தொடிற்சுடன் அல்லது காமநோய் போல

விடிற்சுடல் ஆற்றுமோ தீ”

நெருப்பானது தொட்டு அவர்களை இருந்தோம்பி. காம நோய் பிரிந்து வாழ்பவரிகளை வருத்தும். நெருப்பு உடலுக்கு துன்பத்தை கொடுக்கும் ஆனால் காமத்தீயை உயிருக்கு வேதனையை கொடுக்கும். நெருப்பு தொட்டால் உடலை வருத்தும் காமமும் பிரிவின் உடலை வருத்தும் நிற்கும் காமத்திற்கு என்பதை அறிய முடிகிறது இக்குறளின் வழி எதையும் தாங்கும் இதயம் வேண்டும் என்கிறார்கள். அது போலவே பின்பு காலத்தில் தலைவி தலைவனின் பிரிவை பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் வள்ளுவர் காட்டும் தலைவி தன்னால் தலைவனை பிரிந்திருக்க முடியாது என உறுதிப்பாட்டுடன் எடுத்துரைக்கிறார் (Manickavasagam, 1998).

“அரிதாற்றி அல்லல்நோய் நீக்கிப் பிரிவாற்றிப்

பின்இருந்து வாழ்வார் பலர்”

பிரிவினால் உண்டாகும் எல்லா துன்பங்களையும் பொருத்து கணவனைப் பிரிந்து உலகில் வாழ்கிறார்கள் ஆனால் அவ்வளவு பொறுமை எனக்கு இல்லை என்று தலைமகள் கருதுகிறாள். எல்லா துன்பங்களையும் என் கூடவே இருந்து தாங்கி இன்பத்தைப் போல கொடுத்த காதலன் பிரிந்த எனக்கு துணை வேறு இல்லாத வாழ்க்கையால் என்ன பயன் இறப்பதே மேல் என கற்புடைய காதலி கூறுகிறாள் (Manickavasagam, 1998).

ஞானம் பெண்களுக்கு இயல்பான குணமானது. தலைவனை கண்ட போது எழும் குணம் பின்னால் வளர்ந்த காமம் வெல்ல பார்கிறது அந்நிலையில் நானம் மிக்குள்ள போது காமத்தை வெளியிட இயலாமையில் தலைவி கூறுகிறாள்.

“கரத்தலும் ஆற்றின்இன் நோயைநோய் செய்தார்க்கும்

உரைத்தலும் நாணுந் தரும்”

காதலனிடம் தெரிவிக்கவும் நாணுகிறாள் இவ்விடத்தில் பெண்களுக்கே உரித்தான நாணம் என்கிற பண்பு வெளிப்படுகிறது (Manickavasagam, 1998). ஏனெனில் உயிரினும் சிறந்தது நானே என்ற தொல்காப்பியர் கூற்று இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இப்போது நாணமும் காமமும் சம நிலையில் காணப்படுகிறது. எனவே தலைவி உயிரோடு இருக்கிறாள் இதில் ஒன்று தாழ்ந்தாலும் தலைவி வருந்துவாள்.

“நலிதரும் காமமும் கெளவையும் என்று

வழியில் உயிர் காவாத் தூங்கி யாங்கு

என்னை நலியும் விழுமம் இரண்டு”

என்பது கலித்தொகைப் பாடல். தலைவி தனது உயிர் சிறிது ஆனால் தலைவன் மீது கொண்ட காமமும் உயிரை விட பெரிதானது என்று கூறுகிறாள் (Manickavasagam, 1998).

“வேரல்வேலி வேர்கோட் பலவின்
சாரல் நாட செவ்வியை
ஆகுமதி சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம்
தூங்கியாங்கு இவள் உயிர்
தவச்சிறிது காமமோ பெரிதே”

என்று குறுந்தொகை பாடல் கூறுகிறது. தலைவியின் உயிர் மரக்கிளை போன்று சிறியதாகவும் தலைவன் மீது தலைவி கொண்ட காமம் பலாப்பழம் போல பெரியதாகும் (Manickavasagam, 1998).

“காமமும் நானும் உயிர்காவார் தூங்கும்
என்னோனா உடம்பிற் அகத்து”

காமமும் ஞானமும் பிரிவு வேதனையைத் தாங்க முடியாது என்று தலைவி வருந்துகிறாள். நாணமும் காமமும் இரண்டும் போராடுகின்றன காமமும் எழுகிறது நாணம் தடுக்கிறது ஆனால் காமமும் வெல்வது உறுதி என்று தலைவி எண்ணுகிறாள். எனவே காமமும் நாணமும் தராசின் இரு பக்கம் போல தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள். காதல் என்பது மகிழ்விக்கும் போது அதனால் உண்டாகும் இன்பம் சுகம் தரும் ஆனால் துன்பப்படும்போது கடலை விட பெரியதாக காணப்பட்டது (Manickavasagam, 1998).

“இன்பம் மற்றும் காமல் அஃதடுங்கால்
துன்பம் அதனிற் பெரிது”

காமமே இன்பத்தைக் கொடுக்கிறது கைகூடும் போதும் துன்பமாக இருப்பது காமம் ஒன்று தான் ஆனால் அது முறையே இன்பமும் துன்பமும் கொடுக்கிறது அது தான் காமத்தின் இயற்கை ஆனால் கை கூடாத போது துன்பம் தான் அதிகமாக ஏற்படுகிறது என்ற உண்மையும் இதன் வழி புலனாகலாம் (Manickavasagam, 1998).

பசலை நோய்

பசலை நோய் என்பது காமத்தின் மிகுதியால் ஏற்படுவது அதாவது கற்புக் காலத்தில் பொருள் தேடச் சென்ற தலைவன் குறித்த நேரத்தில் வரவில்லை இதனால் தலைவி மிகுந்த வருத்தம் அடைந்து துன்பப்படுகிறாள். இதனால் நோய் தாக்குகிறது கண் துஞ்சாமல் காம வேதனையால் அல்லது பழுப்பு நிற வேறுபாடு தலைவி உடலில் ஏற்படுகிறது.

“பைதல் ஒரு தலைச் சேர்க்கும்
நாடன் நோய் தந்தனலே தோழி
பசலையாந்தன குவளையங் கண்ணோ”

என்கிறது குறுந்தொகை பாடல் (Avvai Duraisami Pillai, 2010).

வள்ளுவர் காட்டும் தலைவி அந்தக்காலத்தில் தனிமையால் புலம்புகிறாள் என்னவெனில் தனது அன்பிற்குரிய தலைவனை பிரிய நான் தான் அனுமதி கொடுத்தேன் பிரிவால் எனது உடம்பில் பசலை நோய் பரவிகொண்டது. இதை யாரிடும் நான் கூறுவேன் என தனிமையில் புலம்புகிறாள் (Manickavasagam, 1998).

“நயந்தவர்க்கு நல்காமை நேர்ந்தேன் பரந்தேன்
பண்பிலார்க்கு உரைக்கோ பிற”

தான் விரும்பிய தலைவரை பிரிய நான்தான் இடமளித்து தலைவன் பிரிந்தவுடன் பசலை நோய் தாக்கியது. நான் செய்த குற்றத்தை நான்தான் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று கூறி தன்னை தானே வருந்துகிறாள். அது பெண்களுக்கு ஏற்ற இயல்பான குணத்தைக் காட்டுகிறது. விளக்கு மறைந்து இருள் வந்து சொல்வது போல என் கணவனிடம் பிரிந்ததும் இந்த பசலை நோய் என்மேல் வந்து படர்ந்தது என்னை துன்புறுத்துகிறது.

“விளக்கற்றம் பார்க்கும் இருளெபோல் கொண்கன்

முயக்கற்றம் பார்க்கும் பசப்பு”

விளக்கை அப்புறம் கொண்டு போனால் உடனே இருள் வந்து சூழ்கின்றது அல்லவா அதுபோல என் தலைவன் என்னை விட்டுச் சென்ற உடனே இந்த உடலில் பசலை நோய் என்னை பற்றிக் கொள்கிறது (Manickavasagam, 1998).

முடிவுரை

கற்பினுக்கு முந்தைய களவு வாழ்க்கை புரிதலுக்கான காலமாக விளங்கியது. இரண்டு உள்ளங்கள் இணைகின்ற போது எண்ணற்ற மன நிகழ்வுகள் நடைபெறுகின்றன. களவு கற்பாக மாறிய போதும் தலைவன் மீது கொண்ட அன்பின் நெருக்கம் குறையவில்லை எனும் உன்னதத்தையும் அறிய முடிகிறது.

References

- Avvai Duraisami Pillai, S., (2000) Kurunthogai moolamum uraiyum, Aruna Publications, Chennai, India.
- Ilampuranar, (2005) Tholkappiyam Porulthigaram, Gowra Agencies, Chennai, India.
- Manickavasagam, Gna., (1998) Vaan Pugazhl Valluvar, Uma pathippagam, Chennai, India.
- Subramanian, Sa.Ve., (2010) Tholkappiyam Thelivurai, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License